

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

Elumebest päästja

Elizabeth Beacon

Originaali tiitel:
Elizabeth Beacon
A Rake to the Rescue
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by Elizabeth Beacon
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02392821
ISBN 978-9949-82-716-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autorilt

Tere tulemast lugema romaani „Elumehesest päästja“. Loodan siiralt, et te naudite Magnuse ja Hetta seiklusi ja mõnusat suvist ringirändamist Inglismaa kaunil lõunarannikul ajal, mil teed olid konarlikumad ja liiklus hõredam. Meie õnneks on enamikul meist nüüd aega ja võimalusi nautida vapustavaid Dorseti, Devoni ja Cornwalli rannikuid nagu minu kangelane ja kangelanna omal ajal ning ma võin ausalt öelda, et uurimistöö pole kunagi nii tore olnud.

Ehkki tean, et kirjanikel ei tohiks lemmikuid olla, on Magnus ja Hetta minu lemmikud, aga nad olid nii põikpäised ja sedavõrd veendunult otsustanud mitte armuda, et vahel polnud ma kindel, kas nad ikka taipavad, kui ideaalselt nagu kokku sobivad.

Esimene peatükk

„Oh, andestust..., palun vabandage,“ pomises võõras.

Kuidas võis Hetta jätta oma varbad seltskonnakaunitari teele ette?

„Pole midagi,“ valetas Hetta.

„Kogu see sagin on häiriv ja ma vihkan merel olemist,“ selgitas daam, nagu oleks tal hea meel, et tal tekkis võimalus teise naisega rääkida, ehkki nimetatud naine oli reisimisest vintsutatud ja väsinud ning kandis armetut keepi ja vana kleiti.

„Ega see mullegi eriti meeldi,“ tunnistas Hetta nukralt.

Daam krimpsutas porihalli vett vaadates nägu. Hetkel oli meri rahulik, nii et sinnasõit on kahtlemata oluliselt rahulikum, kui Hettal siia poole sõites oli olnud, aga tegemist oli siiski merega ja ilmselgelt ei tahtnud ta merel olla.

„Soovin, et saaksin jääda,“ ütles daam igatsevalt, vaadates linna poole, nagu kahetsedes lahkumist.

„Miks te siis lähete, kui ei taha?“

„Sest ma pean,“ vastas daam, aga siis paistis talle meenuvat, et Hetta on võõras, ning ta astus tema teelt eest, nähes taas välja kuninglik ja külm.

„Meri on rahunenud, nii et ülesõit peaks rahulik tulema,“ ütles Hetta ja pöördus minekule.

„Täna teid,“ sõnas daam hajameelselt, keskendunud naisele, kes tuli nende poole, süles umbes kaheksa-üheksakuune vigisev beebi.

„Ta vajab teid, leedi Drace,“ ütles amm.

„Tean,“ vastas leedi Drace, naeratades hellalt oma väikesele tütrele. Armastus ilusa, tumedapäise ja tumedasilmse beebi vastu muutis tema näo kauniks, mis oli palju mõjusam kui jääne mask, millega ta näis täiskasvanute maailma ohjeldavat.

„Ei, mileedi, ta *vajab* teid,“ kordas naine.

Hetta nägi daami punastamas, kui nende hoolikalt valitud sõnade tähendus kohale jõudis – leedi Drace ilmselt imetas last ise. Hetta oli pidanud teda privilegeeritud olevuseks, kes astub teistele inimestele varvastele ja pahandab siis, nagu olnuks see nende süü. Nüüd tundis ta naisele kaasa dilemma pärast, mida tundis liigagi hästi, ja tema suhtumine teise emasse muutus sõbralikumaks.

„Siin pole piisavalt privaatset kohta, kus sind toita, mu ingel, aga kui ma seda ei tee, hakkad sa jonnima ja sind pole võimalik maha rahustada. Ja meri on isegi piisav katsumus, ilma et sina oma panuse annaksid, mu kullake,“ ütles leedi Drace oma virisevale imikule õndsalt naeratades ja vaatas rahvarohkel kail paaniliselt ringi. Tema helesinised silmad tundusid olevat pisarais, nagu oleks olukord tema kannatus-tekarika viimane piisk. Hetta ei suutnud sundida end teesklema, et see pole tema asi, ja lihtsalt lahkuda.

„Siiapoolle,“ ütles ta, osutades pagasivirnale, mida polnud veel ära viidud. Ta ei tahtnud tunnistada, et see kuulub tema perekonnale, sest kohvrid olid kasutamisest kulunud ja nende nimedega varustatud. Ta oli õppinud oma rännakutel ettevaatlik olema. „See tundub olevat teistest vaiksem koht, suuremast sagimisest veidi eemal. Kui teie hoiate keepi oma käskijanna ees ühel pool, hoian mina enda oma teisel pool, ja leedi Drace on pilkude eest varjatud. Nii tekib omamoodi telk ja me võime pahaselt pörnitseda igaüht, kes on piisavalt ebaviisakas, et üritada üle meie õlgade piiluda,“ rääkis ta teenijale. Ta oli pidanud Toby't toitma kõikvõimalikes kummalistes kohtades, kui pärast abikaasa surma oma isa mööda Euroopat taga otsis. Seepärast teadis ta, kui ebaviisakad ja taktitud võivad mõned inimesed olla daami vastu, kes beebit imetab. „Teil oleks nii peaaegu sama palju privaatsust kui kodus oma magamistoas, armuline leedi.“

„Kodus,“ sõnas daam igatsevalt, piiedes näljast ja virisevat beebit, nagu ei teaks, kumba eelistada, kas väarikust või armastust oma lapse vastu. Ilmselt otsustas ta, et väike tüdruk on tähtsam, kuna ohkas ja kehitas õlgu. „Täna,“ ütles ta. „Olete väga lahke.“

„Ma pean Toby üles otsima,“ pomises Hetta isa ja jättis daamid omapäi tegutsema.

„Argpüks,“ sosistas tütar talle järele, aga kuna ta muretses, kuhu tema poeg kadunud on, lootis ta, et isa läheb tööpoolest Toby't otsima. Tundus vale jätta see võõras saatuse hooleks ja minna ise Toby't otsima, kui just tema oli selle impulsiivse pakkumise teinud. Nii et kui Hetta ja teenija olid ringi moodustanud, istus leedi Drace last imetama. Kõik kolm mõtlesid oma mõtteid ja beebi sõi. Hetta soovis,

et külaskäik kodumaale oleks läbi ja ta pääseks tagasi tõelisse suvesse kusagil huvitavamas kohas. Nüüd tundus väina hallikaspruun vesi teda kerge lainetusega justkui pilkavat, ehkki siia sõites oli olnud tugev tuul ja ta oli lausa üllatunud, et üldse veel elus on. Ta silmitses Doverit, kui madalad lained kergelt vastu kaid loksusid, piisavalt rahulikud, et virisev beebi magama uinutada.

„Ja seda nimetatakse suveks?“ pomises Hetta, kui kerge vihmasabin tema armetut kojunaasmist kroonis. Ta oli olnud Inglismaal tagasi vaevu tunnikese ning juba oli ta märg, külmetas ja ta pea valutas. Ta tundis end tuima ja väsinuna ning peaaegu soovis, et saaks minna selle üsna kõrgi daami ja tema lapsega Pariisi ja kaugemale, ehkki see tähendaks uuesti väina ületamist, kui sisemus alles keeras. Ja isegi kui ta poja õigel ajal üles leiaks, oli see vist halb mõte.

„Oled vist lõpetanud, mu väike kavalpea. Ta võib nüüd isegi magama jääda,“ ütles leedi Drace viimaks lootusrikkalt. Hetta kuulis riiete kahinat, kui daam end korda sättis. Siis võttis ta väikese tüdruku käe peale ja raputas teenija poole pead, andes märku, et ei kavatse last käest anda. „Võite nüüd keebid alla lasta,“ ütles ta otsustavalt.

„Soovin teile head reisi,“ lausus Hetta leebelt, arutledes, kuhu läheb see heledapäine sinisilmne daam tumedapäise ja tumedasilmse beebiga, kes nüüd suurte silmadega imestavalt ringi vaatas ega olnud sugugi unise moega.

„Täna teid. Teist oli lahke võõrast inimest aidata,“ ütles daam, nagu oleks üllatunud, et keegi tema pärast endale tüli tegi.

Daami elu oli ilmselt olnud raske, kui ta teiste eemale hoidmiseks endale nii tugeva elegantse kesta oli tekitanud.

Hettal oli hea meel, et naine tundis, et võib oma last kogu südamest armastada, ja rõõmustas, et oli teist üksikema aidanud. Nüüd ärgitas nāriv mure oma lapse pärast teda daamist lahkuma, et teekonda jätkata. Isa oli öelnud, et Toby peaks saama energiat kulutada, et oleks Londonisse sõitmise ajal talutavam. See tähendas, et ta ei ürita poissi väga innukalt otsida ja Hetta tundis oma poega liiga hästi, et mitte lubada tal selles rahvamassis ja ahvatlevas saginas kaugele minna.

„Ja öeldakse, et soovidega peab ettevaatlik olema, üks ole?“ sõnas daam nukralt naeratades.

„Aga seejuures on tore õppida hädaldajaid eirama,“ tähendas Hetta, vaadates sadamas ringi, nägemata ei oma poega ega isa. Ta tundis end pigem nagu ärevil karjakoer, mitte nagu aadlisoost ja ebatavalise haridusega Inglise daam.

„Arvate tõesti nii?“

„Reisimine on palju lihtsam, kui näha teel seisvaid takistusi positiivsemas valguses,“ jätkas Hetta julgustavalt, ehkki ei leidnud midagi positiivset meresõidus, millele tema värske sõbranna iga hetk asuma pidi. „Ärge unustage, et Pariis on teisel pool väina ja kui te seal seiklusi ei leia, on mul teist kahju,“ lisas ta ja avastas, et daami naer on üllatavalt vaba.

„Tänan teid. Annan endast parima,“ ütles leedi Drace, jättis Hettaga hüvasti, beebi rinnale surutud, ja pöördus otsustavalt mere poole.

Hetta pöördus samuti minekule, aga ei pannud enam tähelegi müra ja saginat rahvarohkel kail, kui nägi maruvihast ja uskumatult kena välimusega meest, kes peaaegu joostes lähenes. Nähes Tobyt võõra musklis käe haardes angerjana väänlemas, ahmis Hetta paanikas õhku ja tema süda hakkas ärevalt taguma. Emalik raev summutas hirmu, kui tema

poega niisuguse kiirusega tema poole toodi, et poiss ei suutnud karjudagi. Toby tagus võõrast rusikate ja jalgadega, nii et vähemalt ei teinud säärane karm kohtlemine teda araks. Hetta süda peksles tugevasti, nähes raevukat energiat, mis mehele jõudu andis. Võis ju ka olla, et Tobyl oli kordki elus õigus, ehkki see lootus oli mehe tumedate silmade maruvihast pilku arvestades olematu. Mees *oli* siiski saatanlikult kena, eks ole? Hetta ütles oma sisemisele idioodile, et ta ei oleks rumal, ja põrnitses karmi pilguga loodusjõudu, kes vihase tiigrina tema poole ruttas.

Tema magu polnud veel rängast ülesõidust toibuda jõudnud, seega oli sügaval sisimas tekkinud kuum ja terav tunne ilmselgelt sageda oksendamise tagajärg, mille põhjustas laeva ulpimine tugevas suvetormis emakese looduse meelevaldas. See pikka kasvu ja heidutava olemisega mees ei saanud ju tema sensuaalseid tundeid ellu äratada, ilma et oleks kordagi naeratanud või talle uudishimulikku pilku heitnud. Pealegi oli Toby mehel kaenlas nagu haokubu, nii et need instinktid ei saanud õiged olla.

„On see teie oma?“ haugatas mees kohe, kui oli kuuldekaugusele jõudnud.

Kuna Hetta oli ainuke naine, kes meest ammulisui vahtis, pidi olema lihtne teda Toby emaks pidada. Ta oli ebamääraselt teadlik sellest, et leedi Drace oli mehe madalat häält kuuldes võpatanud, nagu oleks teda kuul tabanud, ja pöördunud siis meest põrnitsema, õudus helesinistes silmades. Seega ehmatas see suur kohmakas mühakas oma röögatusega kahte naist, käitudes, nagu oleks tal õigus igaühe kohta ebaviisakaid märkusi teha. Hetta arutles, miks kõik teised polnud peatunud meest ammulisui vahtima.